Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ UNII EUROPEJSKIEJ (pierwsza izba)

z dnia 23 listopada 2010 r.*

Służba publiczna — Urzędnicy — Konkurs otwarty — Niewpisanie na listę rezerwy kadrowej — Zrównoważona reprezentacja kobiet i mężczyzn w komisji konkursowej

W sprawie F-50/08

mającej za przedmiot skargę wniesioną na podstawie art. 236 WE i art. 152 EWEA,

Gábor Bartha, zamieszkały w Brukseli (Belgia), reprezentowany przez adwokata P. Homokiego,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez J. Curralla, V. Bottkę oraz A. Siposa, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ (pierwsza izba),

w składzie: S. Gervasoni, prezes, H. Kreppel (sprawozdawca) i H. Tagaras, sędziowie,

sekretarz: W. Hakenberg,

wydaje następujący

Wyrok

1 W skardze złożonej w sekretariacie Sądu w dniu 19 maja 2008 r. G. Bartha domaga się zasadniczo, z jednej strony, stwierdzenia nieważności decyzji komisji konkursowej konkursu otwartego EPSO/AD/56/06 informującej skarżącego o negatywnym wyniku egzaminów konkursowych oraz, z drugiej strony, o obciążenie Komisji Wspólnot Europejskiej obowiązkiem naprawienia szkody, będącej rezultatem tej decyzji.

* Język postępowania: węgierski.

Ramy prawne

2 Artykuł 3 załącznika III do Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem”) stanowi:

„Komisja konkursowa składa się z przewodniczącego wyznaczonego przez organ powołujący oraz członków wyznaczonych przez organ powołujący i komitet pracowniczy, z których każdy powołuje taką samą ich liczbę.

W przypadku konkursów otwartych wspólnych dla dwóch lub większej liczby instytucji komisja konkursowa składa się z przewodniczącego wyznaczanego przez organ powołujący, określony w art. 2 ust. 2 regulaminu pracowniczego, oraz członków wyznaczonych na wniosek tych instytucji przez organ powołujący, określony w art. 2 ust. 2 regulaminu pracowniczego, jak również członków powoływanych w drodze porozumienia między komitetami pracowniczymi tych instytucji, w taki sposób, aby zapewnić ich równą reprezentację.

Komisja konkursowa może być, w odniesieniu do niektórych testów [egzaminów], wspierana przez jednego lub większą liczbę egzaminatorów pełniących funkcje doradcze.

Członkowie komisji konkursowej wybierani są spośród urzędników, których grupa zaszeregowania jest co najmniej równa grupie zaszeregowania przewidzianej dla stanowiska, które podlega obsadzeniu.

Jeżeli komisja konkursowa składa się z więcej niż czterech członków, wśród nich znajduje się przynajmniej dwóch członków obu płci”.

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

3 W dniu 25 lipca 2006 r. Europejski Urząd Doboru Kadr (EPSO) opublikował ogłoszenie o konkursie otwartym EPSO/AD/56/06 w celu sporządzenia listy rezerwy kadrowej dla potrzeb zatrudnienia administratorów grupy zaszeregowania AD 5 mających obywatelstwo węgierskie (Dz.U. C 172 A, s. 3, zwane dalej „ogłoszeniem o konkursie”).

4 Konkurs obejmował cztery dziedziny: „Europejska administracja publiczna/Zasoby ludzkie”, „Prawo”, „Ekonomia” i „Mikroekonomia/Zarządzanie przedsiębiorstwem”.

5 Liczba laureatów w dziedzinie „Prawo” została ustalona na dziesięciu.

6 Skarżący zgłosił swoją kandydaturę w konkursie EPSO/AD/56/06 i w chwili zgłoszenia wybrał dziedzinę „Prawo”.

7 Po pomyślnym zaliczeniu testów wstępnych zorganizowanych w celu przeprowadzenia wstępnej selekcji kandydatów, skarżący przystąpił do trzech egzaminów pisemnych przewidzianych w ogłoszeniu o konkursie, a następnie do egzaminu ustnego, do którego dopuszczeni byli kandydaci wybrani po zakończeniu egzaminów pisemnych.

8 Pismem z dnia 19 listopada 2007 r. przewodniczący komisji konkursowej poinformował skarżącego, że jego nazwisko nie mogło zostać umieszczone na liście rezerwy kadrowej w związku z tym, że ocena końcowa uzyskana przez skarżącego ze wszystkich egzaminów pisemnych i ustnych była niższa od oceny uzyskanej przez dziesięciu laureatów konkursu (dziedzina „Prawo”).

9 Pismem z dnia 22 listopada 2007 r. skarżący złożył wniosek o ponowne zbadanie decyzji o nieumieszczeniu jego nazwiska na liście rezerwy kadrowej konkursu.

10 Ponieważ skarżący nie otrzymał dokumentów ani informacji, o które wnosił, ponowił on swoje żądanie pismem wysłanym do EPSO pocztą elektroniczną w dniu 10 grudnia 2007 r.

11 W dniu 20 grudnia 2007 r. EPSO przesłało skarżącemu kopię jego egzaminów ustnych b) i c), a także kopię odpowiadających im kart oceny.

12 Pismem z dnia 7 stycznia 2008 r. skarżący, w świetle dokumentów przekazanych mu przez EPSO, uzupełnił żądania wysunięte początkowo we wniosku o ponowne zbadanie.

13 Decyzją z dnia 23 stycznia 2008 r. przewodniczący komisji konkursowej oddalił wniosek o ponowne zbadanie.

14 Pismem wysłanym do EPSO pocztą elektroniczną w dniu 25 stycznia 2008 r. skarżący zakwestionował treść decyzji z dnia 23 stycznia 2008 r.

15 Decyzją z dnia 31 marca 2008 r. przewodniczący komisji konkursowej potwierdził odmowę umieszczenia nazwiska skarżącego na liście rezerwy kadrowej konkursu.

Przebieg postępowania i żądania stron

16 Skarga została wniesiona w dniu 19 maja 2008 r.

17 Skarżący wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 19 listopada 2007 r.;

— stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 23 stycznia 2008 r.;

— stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 31 marca 2008 r.;

— obciążenie Komisji obowiązkiem naprawienia szkody będącej rezultatem niezgodności z prawem ww. decyzji;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

18 Komisja wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżącego kosztami postępowania.

19 W dokumencie zatytułowanym „Zmiana żądania”, który Sąd uznał za replikę, skarżący wniósł ponadto do Sądu o:

— zasądzenie od Komisji, tytułem naprawienia szkody majątkowej, odszkodowania w wysokości równej 924 EUR za każdy miesiąc, który upłynął między dniem 31 marca 2008 r. i dniem wydania wyroku w niniejszej sprawie;

— zasądzenie od Komisji, tytułem zadośćuczynienia za krzywdę, kwoty 10 000 EUR;

— nakazanie EPSO wydanie nowej decyzji zastępującej decyzję z dnia 19 listopada 2007 r.

20 W swojej duplice Komisja ponownie wniosła do Sądu o:

— oddalenie skargi skarżącego;

— obciążenie skarżącego kosztami postępowania.

21 Na podstawie art. 48 § 2 regulaminu postępowania Sąd postanowił, za zgodą stron, o rozstrzygnięciu sprawy bez przeprowadzania rozprawy.

Co do prawa

A – *W przedmiocie żądań stwierdzenia nieważności*

1. *Uwagi wstępne dotyczące przedmiotu żądań stwierdzenia nieważności*

22 Należy przypomnieć, że – zgodnie z orzecznictwem – jeżeli uczestnik konkursu domaga się ponownego rozpatrzenia decyzji wydanej przez komisję konkursową, to właśnie decyzja wydana przez tę komisję po ponownym rozpatrzeniu sytuacji kandydata stanowi akt powodujący niekorzystne dla niego skutki (wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 13 grudnia 2006 r. w sprawie T-173/05 Heus przeciwko Komisji, Zb.Orz.SP s. I-A-2-329, II-A-2-1695, pkt 19). Wobec powyższego decyzja z dnia 23 stycznia 2008 r. wydana po rozpatrzeniu wniosku o ponowne zbadanie, złożonego przez skarżącego w dniu 22 listopada 2007 r., zastąpiła pierwotną decyzję komisji konkursowej z dnia 19 listopada 2007 r., a zatem jest aktem niekorzystnym (zwanym dalej „sporną decyzją").

23 Z akt sprawy wynika ponadto, że otrzymawszy sporną decyzję, skarżący, w dniu 25 stycznia 2008 r., wysłał do EPSO – do którego, zgodnie z ogłoszeniem o konkursie, kierowane są nie tylko wnioski o ponowne zbadanie, lecz również zażalenia wnoszone przez kandydatów na mocy art. 90 § 2 regulaminu pracowniczego – pismo pocztą elektroniczną, w którym zakwestionował zasadność tej decyzji i podkreślił w szczególności, że została ona wydana z naruszeniem pewnych zasad rządzących pracami komisji konkursowej. Uwzględniając przedmiot tego pisma oraz mając na uwadze okoliczność, że możliwość przekazania go przez EPSO przewodniczącemu komisji konkursowej w celu jego rozpatrzenia nie powinna mieć wpływu na sposób, w jaki Sąd powinien dokonać jego kwalifikacji, pismo to należy uznać za zażalenie w rozumieniu art. 90 § 2 regulaminu pracowniczego, które zostało wyraźnie oddalone decyzją z dnia 31 marca 2008 r. Dalej, z orzecznictwa wynika, że żądanie stwierdzenia nieważności formalnie skierowane przeciwko decyzji w sprawie oddalenia zażalenia skutkuje, w przypadku gdy decyzja jest pozbawiona niezależnej treści, skierowaniem do Sądu aktu, którego dotyczyło zażalenie (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 17 stycznia 1989 r. w sprawie 293/87 Vainker przeciwko Parlamentowi, Rec. s. 23, pkt 8; zobacz także wyrok Sądu z dnia 9 lipca 2009 r. w sprawie F-104/07 Hoppenbrouwers przeciwko Komisji, Zb.Orz.SP s. I-A-1-259, II-A-1-1399, pkt 31). W tych okolicznościach z uwagi na fakt, że decyzja z dnia 31 marca 2008 r. jest pozbawiona niezależnej treści, nie należy wydawać rozstrzygnięcia w przedmiocie żądań stwierdzenia nieważności tej decyzji.

2. *W przedmiocie żądań zmierzających do stwierdzenia nieważności spornej decyzji*

a) W przedmiocie dopuszczalności

24 Komisja twierdzi, że sporną decyzję należało zaskarżyć w terminie trzech miesięcy i dziesięciu dni od dnia powiadomienia o niej, czyli najpóźniej w dniu 3 maja 2008 r. Niniejsza skarga została tymczasem wniesiona w dniu 19 maja 2008 r. Zdaniem Komisji należy ją w związku z tym oddalić jako niedopuszczalną.

25 W tym względzie, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, środki przewidziane przez prawo, które można podjąć względem decyzji komisji konkursowej, polegają zasadniczo na bezpośrednim wszczęciu postępowania przed sądem Unii Europejskiej. Jeśli jednakże zainteresowany postanowił, jak to uczynił skarżący w niniejszej sprawie, zwrócić się wcześniej do administracji w trybie zażalenia administracyjnego, dopuszczalność wniesionej później skargi zależeć będzie od przestrzegania przez zainteresowanego wszystkich ograniczeń o charakterze proceduralnym, które odnoszą się do trybu wcześniejszego zażalenia (postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 25 listopada 2005 r. w sprawie T-41/04 Pérez-Díaz przeciwko Komisji, Zb.Orz.SP s. I-A-373, II-1697, pkt 32).

26 W niniejszej sprawie, z uwagi na okoliczność, że skarżący postanowił wnieść zażalenie na sporną decyzję, zażalenie to, zgodnie z postanowieniami art. 90 § 2 regulaminu pracowniczego, należało złożyć w terminie trzech miesięcy od dnia doręczenia tej decyzji. Z akt sprawy wynika, że zainteresowany dochował tego terminu, gdyż jego zażalenie wpłynęło do EPSO w dniu 25 stycznia 2008 r., czyli dwa dni po doręczeniu mu, w dniu 23 stycznia 2008 r., spornej decyzji.

27 Co więcej, ponieważ, zgodnie z art. 91 § 3 regulaminu pracowniczego, skargę na podstawie tego artykułu należy złożyć w terminie trzech miesięcy od dnia doręczenia decyzji podjętej w odpowiedzi na zażalenie oraz, zgodnie z art. 100 § 3 regulaminu, termin ten jest przedłużany o dziesięciodniowy termin uwzględniający odległość, bezsporne jest, że skarżący, od dnia 19 maja 2008 r., czyli w terminie trzech miesięcy i dziesięciu dni, wniósł do Sądu niniejszą skargę. W tych okolicznościach Komisja nie ma racji, twierdząc, że skarga została złożona po terminie.

b) Co do istoty

28 Skarżący początkowo podniósł na poparcie swych żądań sześć zarzutów, opartych, po pierwsze, na naruszeniu art. 3 akapit piąty załącznika III do regulaminu pracowniczego; po drugie, na naruszeniu wymogu rzetelnego procesu; po trzecie, na naruszeniu zasad rządzących oceną; po czwarte, na naruszeniu postanowień art. 90 § 2 regulaminu pracowniczego; po piąte, na istnieniu nadużycia władzy i naruszenia zasady dobrej administracji; po szóste, na naruszeniu zasady pewności prawa.

29 W swojej replice skarżący poinformował jednak Sąd, że zrezygnował on z zarzutów opartych na naruszeniu wymogu rzetelnego procesu, naruszeniu zasad rządzących oceną, a także na naruszeniu zasady pewności prawa.

30 Należy rozpatrzyć zarzut oparty na naruszeniu art. 3 akapit piąty załącznika III do regulaminu pracowniczego.

Argumenty stron

31 Skarżący przypomina, że zgodnie z brzmieniem art. 3 akapit piąty załącznika III do regulaminu pracowniczego „[j]eżeli komisja konkursowa składa się z więcej niż czterech członków, wśród nich znajduje się przynajmniej dwóch członków obu płci". Skarżący twierdzi tymczasem, że w niniejszej sprawie doszło do naruszenia tego przepisu, ponieważ podczas egzaminu ustnego wśród członków komisji konkursowej, która składała się z więcej niż czterech członków, znajdował się tylko jeden członek płci żeńskiej.

32 W swojej obronie Komisja, twierdząc najpierw, że zarzut ten jest niedopuszczalny, gdyż nie został on podniesiony w ramach postępowania poprzedzającego wniesienie skargi, podkreśla tytułem uzupełnienia, iż art. 3 akapit piąty załącznika III do regulaminu pracowniczego nie ma zastosowania w niniejszej sprawie, gdyż w skład komisji konkursowej wchodziło wyłącznie czterech członków głównych i czterech zastępców. W każdym razie, nawet jeśli komisja konkursowa miała obowiązek

podporządkować się temu przepisowi, Komisja podnosi, że nie doszło do naruszenia art. 3 akapit piąty załącznika III do regulaminu pracowniczego, który nie wprowadza żadnej różnicy między członkami i zastępcami członków, gdyż w skład komisji konkursowej wchodziło dwóch członków płci żeńskiej.

33 W odniesieniu do dopuszczalności zarzutu skarżący odpowiada, że zasada zgodności zażalenia i skargi nie ma zastosowania w kwestiach związanych z konkursami oraz że w każdym razie zarzut naruszenia zasady równości wewnątrz komisji konkursowej stanowi zarzut o charakterze, bezwzględnym, który może być podniesiony po raz pierwszy przed sądem. W odniesieniu do istoty sprawy zainteresowany podnosi, że aby zbadać, czy ustanowiony w art. 3 akapit piąty załącznika III do regulaminu pracowniczego wymóg, którego celem jest przeciwdziałanie wszelkim formom dyskryminacji, został dochowany, należało uwzględnić wyłącznie głównych członków lub przynajmniej tych członków, którzy uczestniczyli w egzaminie ustnym.

Ocena Sądu

– W przedmiocie dopuszczalności zarzutu

34 Jak orzekł Sąd w wyroku z dnia 1 lipca 2010 r. w sprawie Mandt przeciwko Parlamentowi (sprawa F-45/07, pkt 119, 120) do naruszenia zasady zgodności między zażaleniem i skargą dochodzi wyłącznie w przypadku, gdy skarga zmienia przedmiot zażalenia lub jego podstawę, przy czym należy dokonywać szerokiej wykładni samego pojęcia „podstawy". Zgodnie z taką wykładnią, w przypadku skarg o stwierdzenie nieważności, za „podstawę sporu" należy uważać podważanie przez skarżącego zgodności zaskarżonego aktu z prawem materialnym albo podważanie jego zgodności z prawem formalnym. Wobec powyższego i z zastrzeżeniem zarzutów niezgodności z prawem oraz bezwzględnych przeszkód procesowych zmiana podstawy sporu i tym samym niedopuszczalność z powodu nieprzestrzegania zasady zgodności miałaby miejsce wyłącznie w przypadku, gdyby skarżący, kwestionując w zażaleniu wyłącznie formalną ważność aktu powodującego niekorzystne dla niego skutki, włącznie z jego aspektami proceduralnymi, podnosił w skardze zarzuty co do istoty sprawy, lub odwrotnie – gdyby skarżący, po podniesieniu w zażaleniu wyłącznie zarzutów dotyczących zgodności z prawem istoty aktu powodującego niekorzystne dla niego skutki, wnosił skargę zawierającą zarzuty dotyczące ważności formalnej tego aktu.

35 W niniejszym przypadku, chociaż prawdą jest, że zarzut oparty na naruszeniu art. 3 akapit piąty załącznika III do regulaminu pracowniczego nie został, nawet w sposób dorozumiany, sformułowany w zażaleniu, skarżący niemniej podważył w nim zgodność spornej decyzji z prawem formalnym, podnosząc w szczególności, że jego egzamin pisemny c) nie został sprawdzony przez egzaminatora władającego językiem węgierskim, co jego zdaniem skutkowało niezgodnością z prawem całego postępowania, oraz że sporna decyzja nie została wystarczająco uzasadniona, w świetle uwag skarżącego przedstawionych w pismach z dnia 22 listopada 2007 r. oraz z dnia 7 stycznia 2008 r. W tych okolicznościach wyżej wspomniany zarzut, który dotyczy tej samej podstawy prawnej co pewne zarzuty sformułowane w zażaleniu, jest dopuszczalny.

– W przedmiocie zasadności zarzutu

36 Po pierwsze należy zbadać, czy komisja konkursowa oceniająca wyniki osiągnięte przez skarżącego składała się z „więcej niż czterech członków" w rozumieniu postanowień art. 3 akapit piąty załącznika III do regulaminu pracowniczego, w celu ustalenia, czy w niniejszym przypadku komisja konkursowa działała w poszanowaniu tych postanowień.

37 W tym zakresie wyrażenie „członkowie [komisji konkursowej]" wymienione w art. 3 akapit piąty załącznika III do regulaminu pracowniczego powinno być rozumiane, mając na uwadze ogólny charakter tego wyrażenia, jako obejmujące wszystkich członków komisji konkursowej, w tym również jej przewodniczącego, nie zaś wyłącznie tych członków komisji konkursowej, którzy nie pełnili funkcji

przewodniczącego. W związku z tym komisja konkursowa złożona, jak w niniejszym przypadku, z przynajmniej pięciu członków, w tym przewodniczącego, jest objęta zakresem zastosowania wyżej wspomnianego przepisu.

38 Po drugie należy zbadać, czy komisja konkursowa działała w poszanowaniu zasady wymienionej w art. 3 akapit piąty załącznika III do regulaminu pracowniczego, a mianowicie czy składała się z „przynajmniej dwóch członków obu płci", co oznacza, że najpierw należy ustalić, czy przestrzeganie tej zasady powinno być zbadane na etapie powoływania komisji konkursowej, w składzie wynikającym z listy opublikowanej przez instytucję lub instytucje organizujące konkurs, czy też na etapie rzeczywistego przeprowadzania egzaminu, a następnie – czy należy uwzględniać jedynie członków głównych komisji konkursowej, czy też również ich zastępców.

39 Jeśli chodzi o kwestię, czy przestrzeganie zasady ustanowionej w art. 3 akapit piąty załącznika III do regulaminu pracowniczego należy zbadać na etapie opublikowania listy członków komisji konkursowej, czy też w momencie przeprowadzania egzaminu ustnego, Sąd uważa, że wykładni wyżej wspomnianych postanowień należy dokonywać w ten sposób, że dotyczą one tych członków komisji konkursowej, którzy figurują na opublikowanej liście. Obowiązek przestrzegania wyżej wspomnianej zasady w momencie przeprowadzania egzaminu prowadziłby bowiem do powstania poważnych trudności natury praktycznej po stronie administracji, której powierzono organizację konkursów, mając na uwadze to, że odmienna wykładnia oznaczałaby dla tej administracji zbyt poważne ograniczenie w zakresie zarządzania personelem, gdyż komisje konkursowe powinny także, na mocy art. 3 akapit drugi wspomnianego załącznika III do regulaminu pracowniczego, składać się zarówno z członków wyznaczonych przez organ powołujący, jak i z członków powoływanych przez komitet lub komitety pracownicze.

40 Jeśli chodzi o kwestię, czy w celu zbadania przestrzegania art. 3 akapit piąty załącznika III do regulaminu pracowniczego należy wziąć pod uwagę wyłącznie członków komisji konkursowej, czy też również ich zastępców, tytułem wstępnym należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem, administracja ustalająca skład komisji konkursowej może wyznaczyć zgodnie z prawem nie tylko członków, lecz także zastępców członków komisji, pomimo że regulamin pracowniczy wyraźnie nie przewiduje takiej możliwości. Korzyścią płynącą z nominowania zastępców członków wewnątrz komisji konkursowej jest bowiem to, że w razie gdyby członkowie nie mogli uczestniczyć w jej pracach, można ich zastąpić, aby prace komisji konkursowej zostały zakończone w rozsądnym terminie, zapewniając tym samym stabilny skład komisji w trakcie przeprowadzania egzaminów ustnych (wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 marca 2008 r. w sprawie T-100/04 Giannini przeciwko Komisji, Zb.Orz.SP s. I-A-2-9, II-A-2-37, pkt 207).

41 Jednakże w celu zbadania przestrzegania zasady przewidzianej w art. 3 akapit piąty załącznika III do regulaminu pracowniczego należy zasadniczo uwzględniać wyłącznie członków komisji, gdyż to oni są uprawnieni do uczestniczenia w rzeczywistym przeprowadzaniu egzaminów.

42 Co więcej, jeśli wykładni art. 3 akapit piąty załącznika III do regulaminu pracowniczego należałoby dokonywać w ten sposób, że przepis ten wymaga uwzględnienia, dla oceny zgodności z prawem składu komisji konkursowej, wszystkich członków tej komisji, a więc zarówno członków, jak i ich zastępców, wykładnia taka powodowałaby utratę przez ten przepis znacznej części jego znaczenia. Wymóg, by w skład komisji konkursowej składającej się z więcej niż czterech członków wchodziło przynajmniej dwóch członków obu płci, został bowiem ustanowiony przez prawodawcę po to, by skład komisji w przybliżeniu odpowiadał zrównoważonej reprezentacji obu płci. Tymczasem nie można by uznać, że wymóg ten został spełniony, jeśli wystarczyłoby, iż w komisji konkursowej składającej się przynajmniej z ośmiu członków, w tym zastępców, jedna lub druga płeć byłaby reprezentowana wyłącznie przez dwóch zastępców członków komisji.

43 Wynika z tego, że jeśli komisja konkursowa składa się na etapie opublikowania listy jej członków, z więcej niż czterech członków, komisja ta spełnia wymogi ustanowione w art. 3 akapit piąty załącznika III do regulaminu pracowniczego wyłącznie wtedy, gdy wśród jej członków znajduje się przynajmniej dwóch członków każdej z płci.

44 Jednakże wymóg, zgodnie z którym uwzględnić należy jedynie głównych członków komisji konkursowej na etapie opublikowania listy członków tej komisji, może zostać złagodzony w szczególnym przypadku, gdy, niezależnie od tego, że skład komisji konkursowej nie odpowiada na tym etapie zasadzie ustanowionej w art. 3 akapit piąty załącznika III do regulaminu pracowniczego, którego wykładni dokonano w poprzednim punkcie, skład komisji, w chwili rzeczywistego przeprowadzania egzaminu, jest mimo to zgodny z tą zasadą. W takim przypadku bowiem wydaje się, że cel, którego osiągnięciu służy art. 3 akapit piąty załącznika III do regulaminu pracowniczego, a mianowicie by wyniki kandydatów konkursu były oceniane przez komisję konkursową, wewnątrz której zapewniona została zrównoważona reprezentacja kobiet i mężczyzn, można uznać za w pełni spełniony.

45 W niniejszym przypadku, chociaż EPSO wezwało w piśmie z dnia 23 sierpnia 2006 r. instytucje oraz komitety pracownicze do przedstawienia nazwisk osób mogących wejść w skład komisji konkursowej i przypomniało im w szczególności, że w skład komisji konkursowej liczącej więcej niż czterech członków muszą koniecznie wchodzić przynajmniej dwie osoby każdej z płci, to z akt sprawy wynika, że, na krótko przed przeprowadzeniem egzaminów ustnych, EPSO opublikowało na swojej stronie internetowej listę członków – głównych i zastępców – komisji konkursowej konkursu otwartego EPSO/AD/56/06, z której wynika, że główny skład komisji konkursowej tworzyli przewodniczący, płci męskiej, oraz czterech członków, również płci męskiej, lecz żadna osoba płci żeńskiej, co naruszało art. 3 akapit piąty załącznika III do regulaminu pracowniczego.

46 Prawdą jest, że na liście opublikowanej przez EPSO znajdowali się również zastępca przewodniczącego komisji i zastępca członka komisji, oboje płci żeńskiej, oraz że w szczególności wspomniany zastępca członka zasiadał w komisji w trakcie egzaminu ustnego skarżącego.

47 Okoliczność ta nie pozwala jednak na stwierdzenie, że skład komisji konkursowej był zgodny z przepisami art. 3 akapit piąty załącznika III do regulaminu pracowniczego, gdyż nie można ani udowodnić, ani nawet domniemywać, że zastępca przewodniczącego komisji płci żeńskiej, oprócz zastępcy członka komisji płci żeńskiej, rzeczywiście był częścią stałego składu komisji konkursowej, która w trakcie egzaminu badała kwalifikacje kandydatów.

48 Wobec powyższego należy stwierdzić, że w niniejszym przypadku skład komisji konkursowej był niezgodny z postanowieniami art. 3 akapit piąty załącznika III do regulaminu pracowniczego.

49 Ponieważ nie wykazano, że przy braku tej nieprawidłowości treść spornej decyzji nie byłaby inna, należy stwierdzić nieważność spornej decyzji bez potrzeby rozpatrywania pozostałych zarzutów skargi.

B – *W przedmiocie żądań zmierzających do tego, by Sąd nakazał EPSO wydanie nowej decyzji zastępującej decyzję z dnia 19 listopada 2007 r.*

50 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem do sądu Unii nie należy wydawanie administracji nakazów sądowych w ramach kontroli zgodności z prawem opartej na art. 91 regulaminu pracowniczego (wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 2 marca 2004 r. w sprawie T-14/03 Di Marzio przeciwko Komisji, RecFP s. I-A-43, II-167, pkt 63). Wyżej wymienione żądania należy w związku z tym oddalić jako niedopuszczalne.

C – *W przedmiocie żądań odszkodowawczych*

1. *Argumenty stron*

51 Skarżący domaga się zarówno naprawienia szkody majątkowej, jak i zadośćuczynienia za krzywdę, w jego przekonaniu będących rezultatem spornej decyzji. Skarżący precyzuje, że jego szkoda majątkowa wynika z różnicy między wynagrodzeniem urzędnika grupy zaszeregowania AD 5, stopień 2 i wynagrodzeniem, które obecnie otrzymuje, a także pozbawieniem go prawa do zabezpieczenia społecznego i emerytury ze strony Unii Europejskiej.

52 Komisja wnosi o oddalenie tych żądań.

2. *Ocena Sądu*

53 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem powstanie odpowiedzialności administracji jest uzależnione od łącznego spełnienia szeregu przesłanek dotyczących bezprawności zachowania zarzucanego instytucjom, rzeczywistego charakteru szkody i istnienia związku przyczynowo-skutkowego pomiędzy zarzucanym zachowaniem i podnoszoną szkodą (wyroki Trybunału: z dnia 1 czerwca 1994 r. w sprawie C-136/92 P Komisja przeciwko Brazzelli Lualdi i in., Rec. s. I-1981, pkt 42; z dnia 21 lutego 2008 r. w sprawie C-348/06 P Komisja przeciwko Girardot, Zb.Orz. s. I-833, pkt 52). Te trzy warunki mają charakter kumulatywny. Niespełnienie jednego z nich powoduje oddalenie żądań odszkodowawczych.

54 Jeśli chodzi o związek przyczynowy, konieczne jest co do zasady, by skarżący przedstawił dowód bezpośredniego i niewątpliwego związku przyczynowego między niezgodnym z prawem zachowaniem instytucji Unii a podnoszoną szkodą (wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 28 września 1999 r. w sprawie T-140/97 Hautem przeciwko EBI, RecFP s. I-A-171, II-897, pkt 85).

55 Jednakże wymagany w orzecznictwie w wystarczającym stopniu niewątpliwy charakter związku przyczynowego ma miejsce w sytuacji, gdy naruszenie prawa popełnione przez instytucję Unii ostatecznie pozbawiło daną osobę nie tyle zatrudnienia, co do którego zainteresowany nie mógłby nigdy udowodnić, że ma do niego prawo, ile poważnej szansy na zatrudnienie w charakterze urzędnika lub pracownika, z wynikającą z tego dla zainteresowanego szkodą materialną polegającą na utracie dochodów (wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 5 października 2004 r. w sprawie T-45/01 Sanders i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-3315, pkt 150; wyrok Sądu z dnia 22 października 2008 r. w sprawie F-46/07 Tzirani przeciwko Komisji, Zb.Orz.SP s. I-A-1-323, II-A-1-1773, pkt 218).

56 Co się tyczy szkody materialnej, skarżący domaga się naprawienia szkody materialnej wynikającej, z jednej strony, z utraty wynagrodzenia, w niniejszym przypadku różnicy między wynagrodzeniem urzędnika grupy zaszeregowania AD 5, stopień 2, i wynagrodzeniem, które obecnie otrzymuje oraz, z drugiej strony, z pozbawienia go prawa do zabezpieczenia społecznego i emerytury związanych ze statusem urzędnika. W niniejszej sprawie nie wykazano jednak, że przy braku niezgodności z prawem składu komisji konkursowej skarżący zostałby zatrudniony w charakterze urzędnika lub przynajmniej miałby poważną szansę na zatrudnienie. W konsekwencji, ponieważ warunek odnoszący się do istnienia związku przyczynowego między bezprawnym działaniem administracji a poniesioną szkodą nie został spełniony, żądania zmierzające do naprawienia szkody materialnej można jedynie oddalić. W każdym razie to na administracji wydającej akt, którego nieważność stwierdzono, spoczywa obowiązek podjęcia kroków w celu wykonania niniejszego wyroku, w szczególności zaś wydanie, w poszanowaniu zasad regulacji europejskich, które mają zastosowanie, każdego aktu, który może sprawiedliwe zrekompensować niekorzystne skutki wynikające dla skarżącego z decyzji, której nieważność stwierdzono (zob. podobnie wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 września 2005 r. w sprawie T-132/03 Casini przeciwko Komisji, Zb.Orz.SP s. I-A-253, II-1169, pkt 98).

57 Co się tyczy krzywdy, należy zauważyć, że skarżący nie wykazał, iż doznał krzywdy niezależnej od bezprawności stanowiącej podstawę stwierdzenia nieważności spornej decyzji i niemożliwej do naprawienia w pełni przez stwierdzenie nieważności tego aktu (zob. podobnie wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie T-49/08 P Michail przeciwko Komisji, Zb.Orz.SP s. I-A-2-121, II-A-2-739, pkt 88).

58 Z powyższego wynika, że żądania odszkodowawcze należy oddalić.

W przedmiocie kosztów

59 Zgodnie z art. 87 § 1 regulaminu postępowania, z zastrzeżeniem odmiennych przepisów rozdziału dotyczącego kosztów, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Na podstawie art. 87 § 2, jeżeli wymagają tego względy słuszności, Sąd może zdecydować, że strona przegrywająca sprawę zostanie obciążona tylko częścią kosztów, a nawet że nie zostanie nimi obciążona w ogóle.

60 Z powyższego uzasadnienia wynika, że Komisja zasadniczo sprawę przegrała. Ponadto skarżący wyraźnie wniósł o obciążenie strony pozwanej kosztami. Ponieważ okoliczności sprawy nie uzasadniają zastosowania przepisów art. 87 § 2 regulaminu postępowania, Komisja zostaje obciążona kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

(pierwsza izba)

orzeka, co następuje:

1) Stwierdza się nieważność decyzji z dnia 23 stycznia 2008 r., którą komisja konkursowa konkursu EPSO/AD/56/06 oddaliła wniosek G. Barthy o ponowne rozpatrzenie decyzji tej komisji odrzucającej jego kandydaturę.

2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

3) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

Gervasoni Kreppel Tagaras

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 23 listopada 2010 r.

Sekretarz
W. Hakenberg

Prezes
S. Gervasoni